

opusdei.org

Carta del prelat (gener de 2016)

En la primera carta pastoral de 2016, el prelat de l'Opus Dei ens parla de la Mare de Déu, de la necessitat de fer examen de consciència i del Jubileu de la Misericòrdia.

07/01/2016

Estimadíssims, que Jesús em guardi
les filles i els fills!

Ens omplim de goig en resar
l'antífona d'entrada de la Missa
d'avui: *Salve, sancta Parens...*; salve,

santa Mare de Déu, perquè has donat a llum el Rei que governa cel i terra pels segles dels segles[1]. Ens causa una alegria enorme confessar la fe en la Maternitat divina de Maria, arrel dels altres privilegis amb els quals la Trinitat va embellir Nostra Senyora. Déu la va crear immaculada i la va curullar de gràcia, perquè també el seu cos virginal estigués com predisposat per engendrar el Fill de Déu a la carn[2]. Quina meravella! Bé podem dir a la Mare de Déu i Mare nostra: **¡Més que vós, només Déu!**[3].

Comprenem l'entusiasme dels cristians d'Efes, ciutat on es va celebrar el III Concili Ecumènic, el qual va definir aquest dogma de fe l'any 431. **La història ens ha conservat testimonis de l'alegria dels cristians davant aquestes decisions clares, netes, que reafirmaven allò que tothom creia**[4]. Ho recorda sant Josepmaria

en una de les homilies, amb paraules preses de sant Ciril d'Alexandria, que va exercir un paper important en aquesta assemblea ecumènica: «Tot el poble de la ciutat d'Efes, de les primeres hores del matí fins a la nit, estigué ansiós en espera de la resolució... Quan es va saber que l'autor de les blasfèmies havia estat depositat, tothom a una sola veu començà a glorificar Déu i a aclamar el Sínode, perquè havia caigut l'enemic de la fe. Tan bon punt havíem sortit de l'església, vam ésser acompanyats amb torxes a les nostres cases. Era de nit: tota la ciutat estava alegre i enllumenada»[5]. I comenta el nostre Pare: ***així ho escriu sant Ciril, i no puc negar que, tot i que hi ha una distància de disset segles, aquella reacció de pietat m'impresiona profundament***[6]. Encara tinc en la memòria l'ocasió en el qual vam ser a Loreto, el 1971. No vam poder entrar a la casa de l'Anunciació,

perquè era ja tancada. Sant Josepmaria es va posar de genolls, agafat als barrots del reixat, mentre deia: ***Mare, Mare meva i Mare nostra!*** I allà va abocar el seu amor i el dels seus fills i de les seves filles de tots els temps. Havíem arribat a la basílica una mica marejats a causa de la carretera, plena de revolts; però això no va ser obstacle per a la seva oració i el seu agraïment a la nostra Mare del Cel.

Mare de Déu!, exclamaven també aquells antics cristians d'Efes, desbordants de goig davant de la proclamació d'aquesta veritat. I el mateix confessem avui nosaltres. *Salve, sancta Parens...*, salve, santa Mare de Déu!... La primera oració mariana que ha arribat fins a nosaltres és una petició dirigida a la Verge Maria pels cristians d'Egipte, al segle III, invocant-la com a Mare de Déu: *sub tuum præsidium confugimus, Sancta Dei Genetrix...*;

sota el vostre mantell ens emparem,
Santa Mare de Déu; escolteu les
nostres pregàries en tota necessitat i
aparteu-nos sempre dels perills,
Verge gloriosa i beneïda[7]. Sant
Josepmaria la recitava diàriament,
segur del refugi dels braços de Santa
Maria.

***Vulgui Déu Nostre Senyor que
aquesta mateixa fe cremi en els
nostres cors, i que brolli dels
nostres llavis un cant d'acció de
gràcies: perquè la Trinitat
Santíssima, en haver elegit Maria
com a Mare de Crist, home com
nosaltres, ens ha posat a cadascú
sota el seu mantell maternal. És
Mare de Déu i Mare Nostra[8].***

En la primera lectura de la Missa, la
litúrgia recull la fórmula amb què el
mateix Déu demana a Moisès que
beneeixi el poble de l'antiga Aliança:
*Que el Senyor et beneeixi i et guardi,
que et faci veure la claror de la seva*

*mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor
giri cap a tu la mirada i et doni la
pau*[9]. En Nostra Senyora s'ha
realitzat plenament aquesta
benedicció. Així ho explica el Papa
en una homilia: «Cap altra criatura
no ha vist brillar sobre Ella el rostre
de Déu com Maria, que va donar un
rostre humà al Verb etern, perquè
tots ho puguin contemplar[10].»
Aquestes paraules ens ajuden a
emmarcar l'Any nou, poques
setmanes després del començament
del Jubileu. Constitueixen una
invitació a recórrer aquests mesos
sota l'empara santa de Nostra
Senyora, *Mater misericordiæ*, com
resem en la Salve. Veiem la Verge
Maria com la criatura que amb més
abundància ha experimentat la
misericòrdia divina, perquè va
acollir en el seu si el Fill unigènit de
Déu, i la que millor ha correspost a
aquest devessall d'amor: *vet aquí
l'esclava del Senyor, que es faci en mi
segons la teva paraula*[11].

Aquesta resposta, *ancilla Domini*, palesa la disponibilitat completa de Nostra Senyora: el seu lliurament humil i dòcil a la Paraula de Déu, posant-se al servei de la redempció. La seva maternitat virginal la va impulsar, amb constància ininterrompuda, a advertir el pes de la humanitat, en considerar allò que sant Gabriel li deia de part de Déu: *concebràs i tindràs un fill, i li posaràs Jesús. Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, regnarà per sempre a la casa de Jacob i el seu regne no tindrà fi*[12].

El pes de la humanitat i el pes de l'Església. *Mater Ecclesiae!* Mare del Cos místic de Crist, que és l'Església. En unió amb la pregària de Maria, l'Església naixent va realitzar visiblement la seva essencial unitat, amb Pere i els altres Apòstols, en l'espera de la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta[13]. Ella,

amb la seva mediació materna, ha tingut cura i en té sempre de l'Esposa de Crist i de cadascun dels seus membres: membres de Crist!

Augmentem la nostra oració per aquesta unitat, especialment per la unitat diària amb el Successor de Pere i amb els successors dels altres Apòstols.

La devoció a Maria és el millor camí per descobrir el rostre misericordiós del nostre Pare Déu, que resplendeix en el Verb encarnat. És de gran importància que obrim sempre el cor a la misericòrdia divina. Una necessitat imprescindible a tota hora, però potser el nostre temps ho requereixi de manera especial. «En la nostra època de profunds canvis, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar, fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu. I el Jubileu és un temps favorable per a tots nosaltres, perquè contemplant la Divina

Misericòrdia, que supera tot límit humà i resplendeix sobre la foscor del pecat, arribem a ser testimonis més convençuts i eficaços[14]».

A més, en aquestes dates, resulta lògic i freqüent traçar un balanç de l'any transcorregut i, en vista d'aquesta mirada, plantejar-se unes metes per a l'any següent. Posant en el pla sobrenatural aquesta manera de captenir-se, res més evident que començar els dotze propers mesos amb l'afany sant i urgent de renovar els desitjos d'identificació amb Jesucrist. La millor manera consisteix a acudir a la nostra Mare: ***A Jesús sempre s'hi va i s'hi "torna" per Maria[15]***. Ella ens guia sempre cap al seu Fill, com als servents de les noces de Canà, quan els va indicar: *feu tot allò que Ell us digui[16]*. Alhora, contemplar en l'Evangeli el rostre de Jesús, ens porta a exclamar amb l'espontaneïtat, admiració i amor

d'aquella dona: *sortós el ventre que us va dur i els pits que vau mamar*[17].

Amb freqüència, també es compara un nou any amb un llibre amb les pàgines en blanc, que cadascú haurà d'omplir en el transcurs de les setmanes següents. Així s'expressava el beat Àlvar del Portillo en una data com la d'avui, el 1980: «Agrair a Déu els seus innumbrables beneficis i presentar-li la nostra compunció; formular bons propòsits i lluitar per complir-los. Continuar estenent l'Obra per tot arreu!»[18].

Us proposo aquest objectiu per al proper any. El beat Àlvar suggeria «omplir aquest llibre en blanc, que avui s'obre, amb la meravella i la delicadesa que es posava a l'Edat Mitjana per a miniar aquells pergamins, que són una preciositat, fent una cal·ligrafia perfecta, sense esborralls. I com hi haurà taques —

perquè tots tenim la naturalesa caiguda, i estem plens de misèries—, que no ens manqui la valentia de reconèixer-les com a tals, per suprimir-les. I com les esborrarem? Amb la humilitat i acudint al sagrament de la Penitència»[19].

Cercar remei a les nostres faltes és una tasca d'amor. Per això hem d'aprofitar un mitjà molt necessari — indispensable—, que és l'examen de consciència. Com va escriure sant Josepmaria, els exàmens de consciència, *si no els practicava ja el primer home, els va inventar el primer cristià: **probet autem seipsum homo**(1 Cor11, 28), examini's a si mateix l'home, deia l'Apòstol als de Corint. I fins i tot els homes honestos pagans han examinat també el seu esperit. L'última castanyera que ven la seva mercaderia modesta al costat del Tevere, compta els diners que ha tret en acabar la jornada, i el que*

li han costat les castanyes, i el temps que ha fet servir en vendre-les (...): l'examen ho han fet sempre totes les criatures, que han tingut discerniment i interès, per coses de Déu o per coses de la terra[20].

Us suggereixo també que no descuideu aquest coneixement diari de l'ànima a la llum de Déu; com assegurava sant Josepmaria, són suficients uns minuts, abans d'entregar-se al repòs nocturn, però amb constància quotidiana.

Lògicament, hi ha moments —abans de rebre el sagrament de la Penitència, un dia de recés, en un aniversari significatiu—, en els quals serà convenient procedir amb més deteniment. En qualsevol cas, sempre és convenient invocar l'Esperit Sant, perquè ens concedeixi la seva llum, i acabar amb un acte de dolor i algun propòsit concret per a la jornada següent. D'aquesta

manera, redreçarem el rumb de la nostra conducta, i esborrarem amb actes de contrició les taques que puguem haver estampat al llibre de la nostra vida.

En aquestes festes, i després al llarg de tot l'any, «és important que entrem en nosaltres mateixos i fem un examen sincer de la nostra vida. Deixem-nos il·luminar per un raig de la llum que prové de Betlem, la llum d'Aquell qui és "el més Gran", i es va fer petit; el "més Fort", i es va fer feble»[21].

Preguem a Déu que moltes ànimes es beneficiïn de la indulgència jubilar aquest Any de la misericòrdia, acudint abans a rebre el perdó de Déu en la Penitència. Poques setmanes enrere, el Papa va tornar a referir-se a aquest sagrament. «Un signe important del Jubileu —deia— és també *la Confessió*. Apropar-se al sagrament amb el qual som

reconciliats amb Déu, equival a experimentar directament la seva misericòrdia»[22].

No deixeu de pregar per les meves intencions: l'Església, el Papa i els seus col·laboradors, la pau del món, totes les ànimes. I, per a això, anem a la intercessió de la Mare de Déu. Demanem-li que «la dolcesa de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir la joia de la tendresa de Déu»[23]. Que Ella faci germinar dins les ànimes, a les famílies, a les nacions, la llavor de l'amor misericordiós, que el seu Fill Jesús escampa pel món sencer. Recordem també que, durant temporades llargues, la tornada de la presència de Déu en la jornada de sant Josepmaria passava per repetir amb novetat diària: ***Mare, Mare meva!***

Amb tot afecte, us beneeix i us desitja
un any 2016 fecund en obres d'amor
a Déu i d'apostolat.

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de gener del 2016

[1] *Missal Romà*, Solemnitat de Santa
Maria Mare de Déu, *Antífona*
d'entrada.

[2] Cfr. Sant Tomàs d'Aquino,
Comentari a l'evangelí de sant Joan,
cap. 1, lect. 10.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 496.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*. n.
275.

[5] San Ciril d'Alexandria, *Epístola* 24
(PG 77, 138).

[6] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 275.

[7] Oració *Sub tuum præsidium*.

[8] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 275.

[9] Missal Romà, Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu, Primera lectura (*Nm* 6, 24-26).

[10] Papa Francesc, Homilia en la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, 1-I-2015.

[11] *Lc* 1, 38

[12] *Ibid.*, 31-33.

[13] Cfr. *Hch* 1, 14; 2, 1-4.

[14] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 9-XII-2015.

[15] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 495.

[16] *Jn* 2, 5.

[17] *Lc* 11, 27.

[18] Beat Álvaro del Portillo, Notes d'una reunió familiar, 1-I-1980.

[19] *Ibid.*

[20] Sant Josepmaria, *Carta* 29-IX-1957, n. 71.

[21] Benet XVI, Al·locució en l'Àngelus, 4-XII-2011.

[22] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 16-XII-2015.

[23] Papa Francesc, *Butlla Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 24.